

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W.  
przeciwko (...) Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. w W.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 października 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 13 grudnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 12 500 (dwanaście tysięcy pięćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej

sprawie pozwany wystąpił ze skargą kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania podniósł, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i skarga jest oczywiście uzasadniona. Istotne zagadnienie prawne, w ocenie skarżącego, ma dotyczyć tego, jakie są zasady wykładni gwarancji bankowych i ubezpieczeniowych. Skarżący twierdzi, że niedopuszczalne jest odstępstwo od literalnej wykładni tych umów ze względu na to, iż kreują one zobowiązania abstrakcyjne, zatem powinno się do nich stosować dokładnie takie same zasady wykładni jak do weksla. Wskazane zagadnienie prawne nie uzasadnia jednak przyjęcia tej skargi do rozpoznania. Po pierwsze, jest ono bardzo ściśle związane ze stanem faktycznym tej konkretnej sprawy, bo chodzi o wykładnię konkretnego zwrotu o odmowie zwrotu zaliczki zawartego w konkretnej umowie gwarancji. Tymczasem zagadnienia prawne powinny mieć abstrakcyjny charakter. Po drugie, wskazywana wątpliwość nie występuje w judykaturze ani doktrynie, zaś nawet skarżący nie wskazał rozbieżnego orzecznictwa. Po trzecie, w przeciwieństwie do prawa wekslowego, brak jakichkolwiek podstaw normatywnych do odmiennej wykładni właśnie umów gwarancyjnych. Ponadto skarżący stwierdził, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na oczywiście nieprawidłową wykładnię umowy gwarancji zawartej między stronami. Nie jest to jednak stanowisko trafne. Rzeczywiście umowa gwarancji wymagała do jej uruchomienia odmowy zwrotu zaliczki. Jednakże umowa ta nie precyzowała już, w jaki sposób ma zostać złożone oświadczenie o odmowie. W konsekwencji nie można uznać za nieprawidłowe przyjęcia, że, ze względu na okoliczności sprawy, milczenie (brak zwrotu) oznaczało odmowę. Można też przyjąć, że brak reakcji na wezwanie do zwrotu wystosowane do ubezpieczonego oznaczał właśnie odmowę.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.